ΝΑ08| Η ΥΠΟΜΟΝΗ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να08-η-υπομονη/

Ἕνας εὐρὺς ὁρίζων. Μία ἐκτεταμένη θάλασσα. Μία ἀπέραντος ξηρά. Καὶ ἄνωθεν ὑμῶν ἕνα κενὸν χαῶδες καὶ Ἄπειρον ἐκτείνεται.

Ἱστάμενος πάντοτε εἰς τὸ μέσον τούτων ὁ ἄνθρωπος τῶν πλήρων ἀποκρύφων καὶ μυστηριωδῶν δυνάμεων, δέχεται τὰς ἐπιδράσεις αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀτομικότητός του ἀσυναισθήτως, τῆς ἀτομικότητος οὔσης καὶ ταύτης ἀπείρου, ὡς ὁ ὁρίζων, ὡς ἡ θάλασσα καὶ τὸ χαῶδες κενόν. Ὅπως τὸ κενὸν εἶναι ἄπειρον, αἱ ἐν αὐτῷ δυνάμεις ἄπειροι καὶ ἡ ἀτομικότης ἄπειρος, οὕτω καὶ αἱ ἐν ταύτῃ ἐγκλειόμεναι δυνάμεις καὶ ἐκ τῶν τοῦ Ἀπείρου ἀπορρέουσαι, εἶναι ἄπειροι. Ἄπειρος δὲ καὶ ἡ δύναμις ἐκδηλώσεως αὐτῶν.

Δὲν ἔχει ὁρίζοντας ἡ θέλησις, δὲν ἔχει τέρμα ἡ προσπάθεια, δὲν σταματᾶ που ἡ ἐλπίς, δὲν καταλήγει εἰς τὸ κενόν που ἡ ὑπομονή, οὐδὲ ἡ λογική, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου ἔχουσι σημεῖον τι ἐνδεικνυόμενον ὡς τέρμα αὐτῶν.

Ὁ ὁδοιπόρος, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν δυνάμεων τούτων, ὅσον καὶ ἂν βαδίσῃ ἐπὶ τῆς εὐρείας καὶ ἀτέρμονος ἐκτάσεώς των, πάντοτε θὰ ἵσταται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τούτων, ὀπόθεν καὶ ἐξεκίνησε καὶ δύναται νὰ βαδίζῃ ἐπ’ ἄπειρον ἐπ’ αὐτῶν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ποτέ φόβον νὰ μειωθῶσιν αἱ ἀποστάσεις ἢ ν’ ἀναφανῇ που τὸ τέρμα αὐτῶν. Πάντοτε θὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον, **δηλαδὴ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κατανοήσεως τούτων.**

Ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τῆς ἀτομικότητος ἑκάστου ἀνθρώπου εἶναι καὶ **ἡ ὑπομονή. Εἶναι ἡ χορδή, ἥτις διὰ τῆς ἐλαστικότητος αὐτῆς ἐκτεινομένη, παλλομένη ἐκ τῶν ἀτυχιῶν τοῦ ἀνθρώπου, κάμνει τοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ ἐξέρχηται νικητὴς ἐκ τῆς διηνεκοῦς πάλης τῆς ζωῆς του, ἐπαναφερόμενος εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ἠρεμίαν καὶ γαλήνην, μετὰ τὸν κοπασμὸν τῆς θυέλλης.**

Εἶναι ἡ παράλληλος τῆς προσπαθείας δύναμις, **ἥτις κρατεῖ εἰς ἰσόρροπον κατάστασιν τὴν ἔντασιν αὐτῆς,** ἐνισχύουσα πάντοτε τὴν ἐκδήλωσιν τῶν μεγάλων διὰ τῆς θελήσεως ἐπιδιωκομένων ἔργων. **Εἶναι ἡ ἀπαραίτητος, ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ αὕτη ἀπορρέουσα δύναμις, διὰ τὸν ὀργανικὸν συνδυασμὸν τῆς ἐκ ψυχικῶν δυνάμεων ἀπαρτιζομένης ὀρχήστρας τῆς ἀτομικότητος τοῦ ἀνθρώπου.**

Ἄνευ ταύτης οἱ ἐπιδιώκοντες κάτι διὰ τῆς θελήσεως καὶ προσπαθείας μόνον θὰ εἶχον τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἶναι ἄμεσος ἡ ἐκδήλωσις τῶν φαινομένων καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς προσπαθείας των, ἐνῷ διὰ ταύτης συνδέουσι μετὰ τῆς θελήσεως καὶ προσπαθείας των τὴν κρίσιν, τὴν πεποίθησιν, τὴν ἐλπίδα κλπ καὶ οὕτω ὁ διαρρέων μέχρι τῆς ἐκδηλώσεως χρόνος δὲν στενοχωρεῖ αὐτούς, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς ἐνισχύει. Οὕτω δὲ ἐλπίζουσι πλέον λαμπρὰν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀξίας τῶν ἔργων των, τῶν προσπαθειῶν των, τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν των, τὴν βελτίωσιν τῆς κακῆς θελήσεώς των, τὴν παρέλευσιν τῆς δυστυχίας των, τῶν δεινῶν των κλπ.

Ὑπομονὴ εἶναι ὡς ἡ θάλασσα, ὡς τὸ ἄπειρον. Δέχεται, ὡς δέχεται ἡ θάλασσα τὰς ὁρμὰς τῶν διαφόρων ἀνέμων, τοὺς βιαίους παλμοὺς ἐκ τῆς δονήσεως τῶν ψυχικῶν συναισθημάτων τῆς ἀτομικότητος, Ὅπως τὸ ἄπειρον δέχεται ἀταράχως τὴν ἐπίδρασιν τῆς **Ἐνεργείας τῆς Ἀπείρου Δημιουργικότητος,** οὕτω καὶ ἡ ἀτομικότης τοῦ ἀνθρώπου δύναται δι’ αὐτῆς ἀταράχως νὰ δεχθῇ οἱανδήποτε ἐνέργειαν λειτουργοῦσαν ἐπ’ ἀρχῆς διὰ τὴν παρασκευὴν **τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως.**

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἔχων τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἀνεπτυγμένον, δηλοῖ ὅτι ἔχει ἐννοήσει πλειότερον τῶν ἄλλων τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του καὶ ἐκ παραλλήλου ἔχει ἀνεπτυγμένας καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ψυχικὰς δυνάμεις.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ ἀκλόνητος ψυχικὴ δύναμις, ἡ ἐκδηλουμένη ἐν τῇ ἠρεμίᾳ, ἐν τῇ ψυχραιμίᾳ, ἐν τῷ ὀρθολογισμῷ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν τῇ ἀδιαπτώτῳ προσπαθείᾳ του, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ κρίκου τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν του καὶ τοῦ κρίκου τῆς ἀδρανείας του. Εἶναι ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς ὁποίας μαίνονται τὰ κύματα ἢ ἐπικάθηται ἐπ’ αὐτῆς ἡ ἠρεμία καὶ ἡ γαλήνη αὐτῶν. Εἶναι ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς ὁποίας πλέουσιν ἢ βυθίζονται οἱ πλωτοὶ τῆς τέχνης κολοσσοί, εἶναι ἡ θάλασσα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιπίπτει ἡ ἀγρία μορφὴ τῶν μαινομένων ἀνέμων ἢ χύνεται τὸ ἄρωμα τῆς δροσερᾶς αὔρας. **Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀτόμου, εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς κατανοήσεως τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς.**

Ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ εὕρισκέ ποτε καιρὸν ν’ ἀναδειχθῇ ἡ δύναμις τῆς θελήσεως, οὔτε ἡ ἔντασις τῆς διηνεκοῦς προσπαθείας τοῦ ἀτόμου. Συνδυάζοντες ὅθεν ταύτην μετὰ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, ἂς ἐξέλθωμεν πάνοπλοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, **κατανοοῦντες ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ τὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς μας.**